

Gebroken liefde

Gebroken liefde
Verhalenbundel

Els Mertens

Schrijver: Els Mertens
Coverontwerp: Els Mertens
ISBN: 9789402137415
© Els Mertens

Inhoud

- **Voor altijd even weg:** Gesteund door haar best vriendin Daisy, vertelt Lisa het verhaal van de laatste reis die ze met haar man Lars maakte. Wat is er tijdens die reis gebeurd, waardoor heel hun leven overhoop werd gehaald?
- **De nacht dat het maagdelijk wit verdween:** Om haar maagdelijkheid te verliezen, boekt Amber een trip naar Venetië. Daar ontmoet ze al snel Enrico. Ondanks haar belofte om niet verliefd te worden, krijgt ze gevoelens. Wordt de liefde beantwoord? Of heeft Enrico ook alleen maar van haar willen profiteren, wat eerst ook Ambers plan was
- **Dubbelspel in het kwadraat:** Wanneer Emily een relatie met haar baas Dennis begint, heeft ze geen enkel idee wat haar allemaal te wachten staat. Het sprookje lijkt te mooi om waar te zijn, en dat blijkt al snel zo te zijn. De enige optie is wraak, wraak waarbij mensenlevens op het spel staan.
- **Geboeid door leugens:** Wanneer Sam op een ochtend badend in het bloed wakker wordt naast haar minnaar, belandt ze in de hel. Ze moet naar de gevangenis, ook al schreeuwt ze haar onschuld uit. Ondanks het bedrog, vergeeft haar man haar de misstap en doet hij er alles aan om haar uit de gevangenis te krijgen. Maar dan blijkt dat er meer aan

de hand is, iets wat zelfs Sam niet had kunnen voorzien.

- **Ontvlambare liefde:** Katie is hopeloos verliefd op de vriend van haar beste vriendin Lies. Ieder moment van de dag denkt ze aan hem. Hem krijgen is het enige waarvoor ze leeft. En ze is bereid hiervoor tot het uiterste te gaan.
- **Ga weg ... of anders ...:** Tijdens een team building moment in Nimmo Bay gebeuren er rare dingen. Julie, één van de vrouwen, wordt bedreigd. Ze beschuldigt Sandy, de Office Manager van het bedrijf, die tot over haar oren verliefd is op Julie's vriend. Maar is zij het echt?
- **Eén moment van roem:** Elizabeth en Viktor gaan afzonderlijk op reis en komen elkaar tegen in Rhodos. Al snel worden ze verliefd en nog diezelfde vakantie verloven ze zich.
Maar dan komt de ware aard van één van hen boven en valt het masker af.
- **Zon, zee, strand en Sangria:** Vier vriendinnen gaan samen op vakantie, om een moeilijke periode af te sluiten. Eén van hen heeft een onenightstand om alles te vergeten, maar dat draait helemaal anders uit dan ze had gedacht.

Voor altijd even weg

Ik keek rond om te zien of iedereen een kop koffie en een stuk cake had. Cake die ik zelf had gebakken om mijn gedachten te verzetten. De koffie had Daisy, mijn allerbeste vriendin, voorzien. Wat zou ik zonder haar toch gedaan hebben de afgelopen weken! Zij was mijn rots in de branding. Zij had me erdoor gesleept.

Nooit had ik gedacht dat dit moment zou komen. Nu ja ... misschien ooit, maar zeker niet nu! We waren zo gelukkig! En nu bleef ik hier alleen achter. Nu ja ... niet compleet alleen.

Ik keek liefdevol naar Emma, die gelukzalig in mijn armen lag te slapen. Ik vroeg me af hoeveel effect deze situatie op haar had gehad. Had het überhaupt al wel effect op haar gehad? Het moet wel, bedacht ik me. Al die stress en al het verdriet dat ik de afgelopen weken had ervaren, moesten wel doorgestraald zijn naar die lieve meid. Hoewel je er niks aan kon zien. Maar dat lag misschien aan het feit dat ze net heerlijk gezoogd had en ze nu in dromenland zat. Blijkbaar een leuke droom, want er verscheen een glimlach op haar gezicht.

Ondanks de ellende, verscheen er bij mij ook een glimlach. Deze kleine meid was de reden waarom ik mij sterk hield. Ik moest door. Voor haar, maar ook voor mezelf.

"Goed," begon ik, toen ik zag dat iedereen voorzien was, en rustig zat te wachten tot ik met mijn verhaal ging beginnen.

"Willen jullie de korte versie, of de lange versie?" Ik keek rond. Niemand antwoordde, bang om het foute antwoord te geven waarschijnlijk. Twijfelend keek ik ook naar Lars zijn familie. Zou ik het durven of niet. Ach ja ... waarom niet! Zij waren ook geschokt door wat er gebeurd was.

"Weet je wat," zei ik met een flauwe lach, "ik geef jullie beide versies. Dan kunnen jullie zelf beslissen welke jullie onthouden. De korte versie is: Lars is een dikke egoïst. Zijn acties en roekeloosheid hebben heel deze ellende veroorzaakt! Hij heeft absoluut niet aan mij en aan ons toen nog ongeborn kind gedacht!"

Ik zuchtte. Ik wist niet of ik het ging kunnen drooghouden, maar ik zou het zeker proberen. Veel meer tranen had ik niet meer over, volgens mij.

"De lange versie begint in Oostenrijk. Zoals jullie weten zijn we twee maanden geleden vertrokken naar Oostenrijk. Onze laatste vakantie met z'n tweetjes. Het was allemaal zo perfect! Ons appartementje keek uit op een rivier waarvan het water, gesmolten sneeuw trouwens, woest tegen de rotsen klotste, alvorens zijn weg verder te zetten naar het dal. Naast de rivier lagen steile rotsen, waar je de ene kleine waterval na de andere kon zien. Het was de meest prachtige plek op aarde, vond ik.

Voor mij was het de allereerste keer dat ik daar was, voor Lars natuurlijk niet. Als rasechte Oostenrijker, geboren en deels getogen in Pitztal, wist hij perfect hoe het eruit zou zien

en was hij natuurlijk niet zo onder indruk als ik. Maar hij begreep mijn bewondering wel. Ik was weg van die plek, en begon stiekem zelfs al te fantaseren om eventueel te emigreren naar daar, iets wat Lars maar al te graag wou. De dagen vlogen voorbij. Lars ging elke dag enkele uren skiën, terwijl ik op een terrasje zat te genieten van de zon. Want ik kon natuurlijk niet skiën met die dikke buik."

Ik stopte even en nipte van de koffie. Emma lag nog steeds te slapen op mijn arm. Omdat het heftigste stuk nog moest komen, besloot ik om haar even in haar draagmand te leggen. Zo kon de negatieve en trieste energie die zo meteen uit mij zou stralen, haar leuke droom niet verstoren.

"De voorlaatste dag hoorde ik hem tegen één van zijn vroegere kameraden zeggen dat hij best wel nog eens een risico zou willen nemen, net zoals vroeger. Voor de allerlaatste keer, want vanaf dat hij papa zou worden, zou hij een grote verantwoordelijkheid hebben en zou hij voorzichtiger moeten zijn. Toen ik vroeg wat hij van plan was, zei hij dat hij nog één keer eens buiten de pistes wou skiën. Iets wat hij vroeger bijna constant deed. Ik vroeg hem waarom en liet ook blijken dat ik dat toch niet zo heel leuk vond. Je hoort tijdens de wintermaanden in Oostenrijk niks anders dan van die gevallen die denken dat ze onfeilbaar zijn en die dan, met een beetje geluk, levend en wel terug worden gevonden, maar wel levensgevaarlijk gewond.

Ondanks mijn bezorgdheid, smeekte Lars me om niet moeilijk te gaan doen. Het was zijn manier om zijn laatste weken als zorgeloos persoon te beleven. Zuchtend gaf ik toe, ondanks dat ik met een bang hartje achterbleef op het terras.

Toen Lars 's middags niet terug naar het restaurant kwam om te eten, iets wat hij normaal elke dag deed, begon ik al een beetje bang te worden. Was er iets gebeurd? Of was hij gewoon de tijd uit het oog verloren? Het was immers lang geleden dat hij met Erwin, zijn schoolkameraad, op pad was geweest. Ik probeerde me te sussen en besloot om gewoon in m'n eentje iets te eten. Lars zou wel terugkomen als hij merkte dat hij al veel te laat was.”

Ik stopte weer even en keek rond. Het ergste stuk zou nu gaan komen en ik wilde even een kleine pauze inlassen. Even op adem komen, me voorbereiden op de rest van mijn verhaal.

“Iemand nog koffie,” vroeg ik luchtig.

Ondanks dat bijna alle kopjes leeg waren, durfde niemand precies “ik graag” te zeggen. Ik besloot dus om gewoon maar recht te staan en alle kopjes te vullen. Aarzelend zei iedereen één voor één “dank je wel”.

Omdat ik de spanning kon voelen, zei ik: “lieve mensen, ontspan maar hoor!” Ik kneep mijn lippen tot een flauwe lach.

“Jullie mogen best wel vragen om een kopje koffie of een stukje cake. Het is niet omdat dit een treurige gebeurtenis is, dat jullie niks mogen vragen, hoor.”

Ik zag zichtbaar iedereen ontspannen. Tijd om verder te gaan.

“Goed,” ging ik met trillende stem verder. “Zoals ik dus vertelde, was Lars 's middags niet terug gekomen, en ging ik er vanuit dat hij 's avonds wel zou opduiken. Maar dit was niet het geval. Ik voelde me zo ellendig 's avonds en bleef wachten, tot de allerlaatste minuut. Iemand kwam naar me toe en zei dat het nu echt tijd was om de lift naar beneden te nemen. Tenzij ik te voet wilde, maar dat was niet veilig vond hij, gezien mijn toestand. Pas toen ik hem aankeek, beseftte hij dat er meer aan de hand was. Hij stelde zich voor als Björn en vroeg me wat er aan de hand was. Wat een hoogzwangere vrouw helemaal alleen op een gletsjer vol met sneeuw en ijs deed. Tijdens de rit naar beneden, deed ik met horten en stoten het hele verhaal. Dat Lars voor de allerlaatste keer eens echt plezier wou hebben en dat hij buiten de pistes was gaan skiën. En dat ik dacht dat hem daar net nu iets ernstigs was overkomen.

Björn nam me verder onder zijn vleugels en nam me mee naar het politiebureau. Daar moest ik nog eens het hele verhaal doen. Meteen was het alle hens aan dek. Er was namelijk iemand verdwenen, van wie geweten was dat hij roekeloos buiten de pistes was gegaan.

Björn zette me af aan ons appartementje en vroeg of ik het alleen zou redden. Ik knikte, hoewel ik het niet zeker wist. Ik was hoogzwanger en helemaal alleen. Ik bleef me afvragen

waar Lars naartoe was en begon de meest vreselijke verhalen te verzinnen.

Uren gingen voorbij, zonder nieuws van Lars. De uren werden dagen en de dagen werden weken. Ik kon niet meer rationeel denken. Ik bleef de politie smeken om te blijven zoeken. Ik was er van overtuigd dat hij nog in leven was. Hij moest! Want wie zou er voor ons gaan zorgen anders?

Drie weken later besloot ik om naar huis te gaan. Het had geen zin om daar te blijven, zolang er totaal geen spoor van Lars was.

Omdat Erwin, die trouwens die dag helemaal niet met Lars had afgesproken blijkbaar, niet wilde dat me iets zou overkomen, besloot hij mij naar huis te brengen, ook al was het een rit van een hele dag. Daar ben ik hem nog altijd zo dankbaar voor. Hij beloofde me op de hoogte te houden van alles wat er gebeurde, iets wat hij ook deed.

Een week na mijn thuiskomst kreeg ik plots telefoon. Het was een Oostenrijks nummer, maar niet dat van Erwin. Hoe onrealistisch ook, in een flits dacht ik dat ze Lars gevonden hadden. Maar natuurlijk werd mijn droom al snel aan diggelen geslagen. Ze hadden een maand gezocht en niks gevonden. Zelfs geen spoor van waar Lars kon zijn. Ze hielden ermee op. Lars had zelf het risico genomen om buiten de piste te gaan skiën, meer konden ze niet doen. Ze wilden zich nu liever focussen op de mensen die zich wel aan de regels hadden gehouden en hun hulp nodig hadden.

Op dat moment maakte mijn verdriet plaats voor woede. Woede naar Lars toe. Hoe kon hij ons dit aandoen! Zo roekeloos! Gewoon voor een laatste pleziertje! Zonder na te denken.

Maar er was ook woede naar mezelf toe. Ik had het uiteindelijk wel toegelaten. Ik had hem zowaar mijn zegen gegeven. Ik had niet hard genoeg gevochten om hem tegen te houden, vond ik.

Enkel dagen later ben ik ingestort en noodgedwongen werd ik opgenomen in het ziekenhuis. Mijn bloeddruk was abnormaal hoog, ik kon niet meer eten en drinken, ik kon niks meer. Al snel besloten ze om Emma te laten geboren worden, via keizersnede. Ik had geen energie meer over om een hele arbeid en gewone bevalling mee te maken.

De eerste dag wilde ik Emma absoluut niet op mijn kamer. Ze had al ellende genoeg meegemaakt. Ik wilde eerst aansterken vooraleer ik haar zou kunnen en willen verzorgen. Egoïstisch van mij, ik weet het. Maar ik kon niet anders. Het leek alsof het telefoontje uit Oostenrijk alle energie uit me had geperst, tot de laatste druppel.

Gelukkig ging het al snel beter met me en kwam Emma bij me op de kamer. En dat is mijn geluk geweest. Ik besepte plots dat dit kleintje afhankelijk van mij was en dat ik voor haar moest vechten! Plots vond ik alle energie terug en besloot ik om, in plaats van te zitten kniezen, ervoor te gaan! Ik probeerde niet meer kwaad te zijn. Dat had immers geen

nut en ik had mijn energie voor iets anders nodig, of beter gezegd voor iemand anders.

Ik moest aanvaarden dat Emma een halve wees was, dat ze zou opgroeien zonder papa en dat ik een alleenstaande moeder zou worden. Ik moest zowel papa als mama gaan spelen.

Al snel vonden we ons ritme en alles leek goed te gaan ... tot gisteren.”

Ik hield weer even op met praten. Bijna niemand wist wat er nu zou komen. Enkel Daisy en Lars zijn ouders wisten hiervan.

Daisy kneep in mijn arm.

“Je kan het, meid,” fluisterde ze.

“Zet jullie schrap, want het wordt nog spannend,” grapte ik.

Maar niemand lachte, wat logisch was natuurlijk. Maar ik wilde mezelf gewoon even de tijd geven om terug op adem te komen.

“Gisteren kreeg ik een brief uit Oostenrijk in de bus. Ik dacht Lars' handschrift te herkennen, maar dat was onmogelijk. Lars kon deze brief immers niet geschreven hebben, want hij was nog maar enkele dagen voordien afgestempeld. Ik zal hem even voorlezen.”

Ik nam de brief uit mijn zak en keek iedereen aan. Dit was het stuk waarvoor ik het meest had gevreesd. Hier zou ik het absoluut niet droog houden. En blijkbaar wist Daisy het, want ze drukte een zakdoekje in mijn handen.

“Liefste Lisa,

Ik zou kunnen zeggen, schrik niet, maar dat zal je al wel gedaan hebben toen je de brief kreeg. Ik ben er van overtuigd dat je mijn handschrift hebt herkend, maar dat je het waarschijnlijk niet wilde geloven, omdat je denkt dat ik dood ben. Maar dat ben ik dus niet.

Ik heb er lang over gedaan om te beslissen of ik jou een brief zou schrijven om alles uit te leggen. Maar ik vond dat je een verklaring moest krijgen. En Emma ook. Ze verdient het niet, maar ik kan niet anders. Als ik hiermee door zou gaan, zou mijn hele leven een leugen zijn. En dat verdienen jullie niet. Jullie verdienen al het geluk van de wereld, en ik hoop dat jullie dit snel zullen vinden.

Sorry voor alles! Hoewel sorry waarschijnlijk absoluut niks waard is, na al de ellende die ik je heb aangedaan. Maar ik kon niet anders. Ik wist niet hoe ik het anders moest oplossen.

Ik had nooit gedacht dat dit zou gebeuren. Maar het was sterker dan mezelf. Het begon met een klein leugentje en plots kon ik niet meer terug en veranderde alles!

De voorbije jaren met jou waren heerlijk. Twijfel alsjeblief nooit aan mijn liefde voor jou. Ik heb echt van jou gehouden, maar diep in mijn hart zat nog een persoon, Brigitte. Brigitte was mijn eerste liefde. Het was echt serieus tussen ons, totdat mijn ouders beslisten om zo maar van de ene op de andere dag te vertrekken naar België. Ik kon niet anders dan meegaan,

want ik was nog minderjarig. Ik moest haar proberen te vergeten, maar dat lukte me niet ... tot ik jou tegen kwam. Jij was het evenbeeld van Brigitte, en ik was er van overtuigd dat jij mij zou kunnen helpen om over haar te geraken. Na een tijdje begon ik Brigitte te vergeten en begon ik echt van jou te houden. Dat moet je echt geloven! Anders zou ik nooit aan kinderen begonnen zijn.

Ik zag onze toekomst rooskleurig tegemoet en was er van overtuigd dat wij voor de rest van ons leven samen zouden blijven. Jij, ik en onze lieve dochter Emma, die waarschijnlijk nu al geboren is (Hopelijk lijkt ze op jou). Maar op vakantie veranderde het plots toen onze gastvrouw van het appartementje, mijn eerste grote liefde bleek te zijn. Plots was ik van niks meer zeker en begon ik aan alles te twijfelen. Het werd er niet beter op toen Brigitte te kennen gaf dat ze mij nooit vergeten was en dat ze na mij nooit een andere man in haar leven was geweest.

De tweede dag van onze vakantie hebben we gekust en het leek allemaal zo vertrouwd. Op dat moment was ik er van overtuigd dat het zo moest zijn, ondanks dat ik daar met jou was en ons ongeboren kind. Het was allemaal sterker dan mezelf. Ik heb gevochten, dat moet je geloven, maar ik kon op den duur niet meer. Mijn gevoelens voor Brigitte namen de bovenhand en we begonnen te plannen hoe we dit allemaal konden doen, zonder dat jij hieronder te veel moest lijden en financieel sterk genoeg zou staan. Vandaar ons plan om mij te laten verdwijnen, in de

hoop dat jij onze levensverzekering zou krijgen. Zo kon ik mijn geweten toch een beetje sussen. Het vervolg ken je. Zoals je weet had ik met Erwin afgesproken, maar dat heb ik op het laatste nippertje afgebeld, omdat ik hem hier niet verder mee in wilde betrekken. Ik ben Brigitte gaan ophalen en we zijn naar Zwitserland vertrokken, waar Brigitte ook nog een vakantiehuisje heeft.

Maar mijn schuldgevoelens werden sterker en sterker de afgelopen dagen. Na wat zoekingswerk bleek dan ook nog eens dat de levensverzekering niet ging uitbetaald worden, omdat ik zelf had beslist om gevaarlijke toeren uit te halen. Vandaar deze brief. Misschien om mijn geweten toch wat te sussen, maar vooral om jou niet langer in het ongewisse te laten.

Brigitte en ik zijn een nieuw leven begonnen. En ik hoop dat jij dit nu ook kan doen. Ik hoop dat je dit alles kan laten rusten nu. Het klinkt heel cru, maar ik denk dat dit het beste is voor ons allemaal. Jij verdient beter, en Emma ook. Vind alsjebliefsnel een vader voor haar. Iemand die haar zal aanzien als zijn eigen dochter en die van haar zal houden, zoals ik weet dat jij van haar houdt.

Of je over mij vertelt later, mag je zelf beslissen. Al acht ik de kans wel klein.

Nogmaals sorry voor alles. Ik hoop diep in mijn hart dat je het ergens toch kan snappen en een plaats kan geven.

*Geef Emma een dikke zoen en knuffel van mij. Ik weet zeker dat
je een prachtmama bent voor haar!*

Lars xxx"

Tranen rolden ondertussen over mijn wangen. Door de waas heen, zag ik dat bijna niemand het droog had kunnen houden bij het voorlezen van mijn brief.

"Nou, dat was het dan. Nu weten jullie het dus," zei ik met trillende stem.

Niemand wist wat zeggen, wat logisch was. Behalve Daisy. Zij had het verhaal al zoveel gehoord, dat zij de enige was die het droog had gehouden.

"Goed," begon ze. "Ik ben er van overtuigd dat het een grote schok is voor iedereen, maar ik denk dat het belangrijk is dat erover gepraat worden. Wees niet bang om vragen te stellen. Lisa is een sterke vrouw en zal er zeker op willen antwoorden."

Ik knikte.

Na nog een vrij lange stilte begonnen de vragen te komen.

"Heb je nooit iets gemerkt?", "Heb je nooit het vermoeden gehad dat er meer aan de hand was toen hij verdween?", "Ga je Emma later de waarheid vertellen?"

Ik probeerde zo goed mogelijk op alle vragen te antwoorden.

Alleen op de vraag of ik Emma later de waarheid zou vertellen, moest ik het antwoord schuldig blijven. Ik zat in